

Συνελάβομεν και δύο γαλλισμούς εις τὰ χεῖλη κυρίας.

Σὸμ ἀρριβέ ; και ἄν βουατοῦρ.

Ὁφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὸ ἀτμόπλοιον τοῦ κ. Γιαλούση **Θεσσαλία** θὰ σημειώση σταθμὸν σπουδαῖον εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς ἑλληνικῆς ἀτμοπλοίας.

Εὐρισκόμεθα ἐπὶ τέλους ἐπὶ ἑλληνικοῦ ἀτμοπλοίου **καθαροῦ** και μαυρίζομεν ἐπίτηδες τὴν λέξιν, διότι πρὸ πολλοῦ ἡ ἑλληνικὴ ἀτμοπλοία και ἡ καθαριότης ἔχουν κηρύξει διαζύγιον ὄχι μόνον ἀπὸ τραπέζης και κλίνης, ἀλλὰ και ἀπὸ πατώματος και κοιτώνων και ἀτμοσφαιρας, ἵνα παραλείψωμεν ἄλλους τόπους, τοὺς ὁποίους ἡ ἑλληνικὴ μυροποῖτα μεταβάλλει πάντοτε εἰς corbeilles fleuries.

Τὰ ἄλλα τῆς **Θεσσαλίας** προσόντα τὰ ἀπήλασαν ἅπαντες οἱ πανηγυρισταί, εὐρυχωρίαν, μοναδικὴν τάξιν, φιλοκαλίαν παντοῦ και ὑπηρεσίαν εὐπρόσωπον, μὴ ζουλουδικήν.

Και τὸ πρόγευμα και τὸ γεῦμα μεθ' ὅλην τὴν πληθὺν τῶν δηλωσάντων και τῶν ἐπιδραμόντων ὑπῆρξαν λίαν ἱκανοποιητικὰ τοῦ στομάχου.

Εἰς τὸ κατάστρωμα ἐπὶ ὑελοῦ τινος φωτίζοντος τοὺς κοιτώνας τῆς πρώτης θέσεως ἐκαθήσαμεν πολλοὶ κουρασθέντες νὰ ὀρθοποδῶμεν.

Εἰς ἐκ τῶν πολλῶν ἐτόλμησε νὰ παρατηρήσῃ :

— Διὰ τοὺς ἐν τῇ πρώτῃ θέσει σχηματίζομεν οὐρανὸν ἀνεστραμμένον.

Οὔτε μίαν ξυλίνην ἀποβάθραν οἱ ἀθάνατοι Μεγαρεῖς δὲν ἔχουν, ἀφίνομεν ὅτι δὲν ἔχουν οὔτε ἐν δένδρον, οὔτε μίαν σκιάν, σχεδὸν οὔτε καφενεῖον.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφήν, τῆς θαλάσσης κυριευθεῖσης ὑπὸ χορευτικῶν τάσεων, ὡς εἰσιτήριον ἐπιβάσεως εἰς τὰς λέμβους ἐπεβάλλετο και ἐν καταναγκαστικὸν ποδολουτρόν.

Ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ Γ*** εἶχεν ἀποφασίσει μετ' ὅ γαῖδουράκι του νὰ διασχίσῃ τὴν θάλασσαν και νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς **Θεσσαλίας**, ἀλλ' εἰς τὴν θέαν Κυριῶν ἀγωνιζομένων νὰ διέλθωσι τὴν ἐπὶ τῶν κυμάτων αὐτοσχεδιασθεῖσαν γέφυραν ἐπροτίμησε νὰ ζευχθῇ εἰς τὰ κύματα διὰ νὰ μεταφέρῃ τὰς ἀγωνιώσας ἐντὸς τῆς λέμβου.

Και οὕτως ἐματαιώθη ὁ γαῖδουροθαλασσοδρομος.

Κατὰ τὴν ἐπάνοδόν μας εἰς Πειραιᾶ ὁ ἱππότης φίλος μας Κ*** εἶχε κυριευθῇ ὑπὸ τῶν νεύρων του. Ἄν ἦτο και ἀθλητῆς θὰ ἐρρίπτεν ὄλους τοὺς πρὸ αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ προφθάσῃ νὰ εἰσέλθῃ αὐτὸς μετ' ὅλους τοὺς δικούς του εἰς καμμίαν κιβωτὸν τοῦ Νῶε και νὰ ἐξέλθῃ εἰς Πειραιᾶ.

Θὰ τὸν ἠνάγκάζον νὰ παίξῃ τὸν ἱππότην, ἐὰν δὲν τὸν ἐλησμόνουσιν πολὺ γλίγωρα.

Ἀράχνη.—Καλιθάν.

ΤΙΠΟΤΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ;

— Τίποτα.

Οὐδέποτε ἠδυνήθημεν νὰ ἐννοήσωμεν πῶς ἡ βάπτισις ἐνὸς βρέφους εἶναι δυνατὸν νὰ κινήσῃ τόσον ἐνδιαφέρον, ὥστε νὰ ὑποληφθῇ ἡ ἀπλουστάτη αὐτὴ ἱεροτελεστία, τὴν ὁποῖαν ἕκαστος κάμνει εἰς τὸ σπῆτί του, μεγάλη ἐθνικὴ εορτή.

Ἐπειτα αἱ εορταὶ και αἱ παράται αὐταὶ ἤρχισαν νὰ μᾶς γεννοῦν μελαγχολίαν, ἵνα μὴ μεταχειρισθῶμεν τὴν κυριολεξίαν και γράψωμεν ἀηδίαν.

Νὰ σιδηροφορῇ ἡ Ἑλλάς τόσον κωμικῶς ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν και τόσον καταστρεπτικῶς ὡς πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα, νὰ ὀδοκυλίστῃ φρικτὸν τσοῦρμὸ ἀξιωματικῶν διαφόρου βαθμοῦ, ξίφους και μύστακος, και ὄλα αὐτὰ νὰ χρησιμεύουν ὅπως καταναγκάσουν τὸν κόσμον νὰ κυριευθῇ ὑπὸ ἄλλου ἢ κοροϊδίας αἰσθήματος ἀπέναντι τῶν γελοίων εορτῶν, αὐτὸ, νομίζομεν, μόνον εἰς χώραν μωρῶν και κατεργαρέων ἠδύνατο νὰ συμβαίη τόσον τακτικῶς, μεθ' ὅσης τάξεως οἱ τελευταῖοι τρώγουν και οἱ πρῶτοι κοιμῶνται.

Ὅταν δ' ἐφαντάζεσο ὅτι ὁ πρωθυπουργὸς συνταγματικοῦ κράτους ὑπέλαθεν ὑψίστην τιμὴν του νὰ ὑποβαστάσῃ τὸ προσκεφάλαιον ἐνθα ἐν βρέφος ἐφέρετο, διὰ νὰ αἰσθανθῇ τὸ αἶσθημα τοῦ ὑπουργοῦ ἐκείνου ὅστις ἐνόμιζε τιμὴν του, κατὰ τὸ γνωστὸν γαλλικὸν τραγῶδι, ν' ἀποδείξῃ εἰς τὸν μονάρχην του ὅτι ὠτφράνθη τῆς ἀηδίας του, εἶχες ὄλα τὰ δίκαια νομίζω, νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὴν ἄλλην πλάτη, ὅταν ἦκουε κανονοβολισμοὺς και ταραχὴν τατὰ, ὅπως ἐπραξεν ὁ ὑποφαινόμενος, μακαρίως κοιμηθεὶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἄχρι μεσημβρίας.

Καλιθάν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἡ ἀστυνομία τοῦ Λονδίνου, καθὰ γράφει ἡ ἌΩρα ἔλαβε προφυλακτικὰ μέτρα, καθ' ἣν ὤραν ὁ Γλάδστον ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ παλάτι, ἐναντίον τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ λαοῦ διὰ τὸν μέγαν φιλελεύθερον.

Ἡ ἌΩρα γράφουσα ταῦτα ἠδύνατο νὰ προσθέσῃ τὴν μελαγχολικὴν σκέψιν ὅτι ἐν ἡ ἀγγλικῇ ἀστυνομίᾳ ἀναγκάζεται νὰ προφυλάττῃ τοὺς Ἄγγλους πολιτικούς διὰ νὰ μὴν τοὺς φάγῃ ὁ λαὸς ἀπὸ ἐνθουσιασμόν, ἡ ἑλληνικὴ ἀστυνομία ἀναγκάζεται νὰ προστατεύῃ τοὺς Ἑλληνας πολιτικούς ἀπὸ τὰς καννιβαλικὰς τάσεις τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, αἰτινες ἀναπτύσσονται εἰς αὐτὸν ἀπὸ ἐθνοσκασμὸν.

Τὸ ἀἘθνικὸν Πνεῦμα εἶχε παραπονεθῇ διότι τὴν ἡμέραν τῆς βαπτίσεως τοῦ παιδιοῦ τῶν Βασιλέων οἱ Βουλευταὶ εἶχον παραγκωνισθῇ ἐν τῷ ναῶ εἰς θέσιν μὴ ἀξιοπρεπῆ δι' αὐτούς.

Και ὁμως ἐν ἐγνώριζαν ὅτι τὴν θέσιν ταύτην ὤρισεν ὁ ἴδιος Βασιλεὺς χάριν αὐτῶν πάλιν τῶν κυρίων Βουλευτῶν ὅπως τοποθετήσῃ καλῶς τὰς Κυρίας τῶν κυρίων ἀντιπρο-

σώπων, θά ὠμολόγει καὶ χάριτας εἰς τοιαύτην τόσῳ χα-
ρίεσαν μέριμναν ὑπὲρ τοῦ βουλευτικοῦ ὠραίου φύλου.
Δὲν καταλαμβάνει ὅτι ἔχουν ὄλα τὸ **ΧΟΥ** των!

Οἱ Παρνασιδεῖς πάλιν τὰ κατάφεραν.
Τὰ γυμνάσια Πειραιῶς καὶ Πύργου εὔρον ἀσπλαγχνον τὴν
οἰκονομικὴν ψαλίδα τοῦ κ. Τρικούπη.
Ἄλλὰ τὰ ἐρωτησμένα μούτρα τῶν Παρνασιδῶν ἠνάγκ-
κασαν τὸν κ. πρωθυπουργὸν ἐν ἀντιφάσει πρὸς τὸ σύστημα
τῶν οἰκονομιῶν του ν' αὐξήσῃ τὴν πρὸς τὸν *Παρνασσὸν*
διδομένην κυβερνητικὴν ἐπιχορήγησιν.
Πολὺ φοβοῦμεθα μήπως μετ' ὀλίγον ζητήσουν καὶ νὰ
προικισθοῦν ἐκ μέρους τοῦ δημοσίου οἱ ἀναιδεῖς αὐτοὶ κα-
λαμαράδες τοῦ Παρνασσοῦ.
Καὶ δὲν θά εἶναι ὁ κ. Τρικούπης ὅστις θά τοὺς τὸ ἀρ-
νηθῇ.

Κάποια χιώτικη *σαρίκα* ξετυλίχεται ἀπὸ τινος εἰς τὰς
ἐφημερίδας ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς ζωνάρι καυγᾶ ἐναντίον τοῦ
ἐν Χίῳ προξένου μας κυρίου Πολυμέρη. Τὴν συμβουλεύομεν
νὰ τυλιχθῇ εἰς τὴν κόκκινον της, διότι ὁ κύριος Πολυμέρης
διεκρίθη πάντοτε ὡς προξενικός ὑπάλληλος, ἐν Χίῳ δὲ τι-
μᾶται ὑπὸ τῶν ἀρχῶν καὶ ἀγαπᾶται ὑπὸ τῶν ὑπηκόων του.

Τὸν ἀτυχῆ ἐργολάβον τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου μας τὸν
κρατοῦν εἰς τὰς φυλακὰς μερικοὶ πλούσιοι σὰν τὸν 'Ρε-
νιέρη καὶ τινες ἄλλους διὰ δέκα χιλιάδας φράγκων.
Δὲν εἶναι ἐντροπή τους ἄνθρωποι πλούσιοι, ἔνεκα τῆς
θέσεώς των ἀντλοῦντες τόσα ἄκοπα κέρδη ἐκ τῆς κοινω-
νίας μας, νὰ μὴ συνεισφέρουν τὸν ὀβολὸν τους —διότι εἶ-
ναι ὀβολὸς διὰ τοιαύτας *κλεμμένας* περιουσίας χίλια φράγ-
κα—χάριν διασκεδάσεως, τῆς ὁποίας τὸ καϊμάκι πάλιν αὐ-
τοὶ γεύονται, εἴτε ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου, εἴτε εἰς τὸ
θέατρον τῆς σκηνῆς των;

ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ ΜΑΣ

Ὅχι τόσον τοῦ δημοσιογραφικοῦ, ὅσον τοῦ κοινωνικοῦ, ἀνε-
χώρησε μεταβαίνων εἰς Θεσσαλονίκην καὶ Κωνσταντινού-
πολιν καὶ ἐκείθεν εἰς Παρισίους, πρὸς τελειοποίησιν τῶν
ἱατρικῶν σπουδῶν του, ὁ ζωηρότερος ἀντιπρόσωπος **Σίμων**
Ἀποστολίδης, γνωστός εἰς τὰς στήλας τοῦ α' *Ραμπα-
γᾶ* καὶ εἶτα τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» ὡς δόκτωρ **Ἀἰζενμμαν**
καὶ δόκτωρ **Οὔστ**.

Ὅλοι οἱ φίλοι του αἰσθάνονται τὸ κενὸν ὅπερ ἀφίνει ἡ
ἀπουσία του, διότι διὰ τὴν δι' ὄνειρων τρεφομένην νεολαίαν
εἰς γνήσιος φίλος, σπείρων ἐν τῇ ἀναστροφῇ του θυμηδίας
καὶ γέλοια, εἶναι πολὺτιμος συνθήκη ὑπάρξεως εἰς κοινω-
νίαν μάλιστα τόσῳ ἐν γένει *ἀφιλον*, οἷα ἡ ἀθηναϊκὴ.
Τῷ εὐχόμεθα πανταχοῦ ὀρίζοντας φαιδρούς καὶ ἐπιστη-
μονικὴν εὐκλειαν.

ΛΙΛΗ.

Μᾶς χρειάζονται ὀλίγοι ἀκόμα ἡμέραι διὰ νὰ σᾶς περι-
γράψωμεν τὸ ἔκτακτον αὐτὸ σαρκικὸν φαινόμενον. Ἐπὶ τοῦ
παρόντος τὸ φερμέρομεν ὡς γαλαὶ ἀπέναντι μπαρμπουνιοῦ.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Λογοπαίγιον Πλακιώτου, ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος
φίλου του :
— Τ' εἶναι αὐτὰ τὰ *καρκὰν* ποῦ λένε σ' τοὺς Μπάλ-
Μασκέδες;
ὅτι εἶναι, ἀπήντησεν, ἐκεῖ ποῦ πᾶνε ἐκεῖ ἄνθρωποι *κὰν*
κάννοισιν
Ἐραιότερον καὶ πληρέστερον λογοπαίγιον δὲν μπορούσε
νὰ γίνῃ.

Μετὰ τὴν εὐφύταν Πλακιώτου μία εὐφύτα Δεληγιάννη εἶ-
ναι, νομίζομεν, εἰς τὸν τόπον της :
Ἐν τῇ «*Ἰριδι*» τὴν ἡμέραν τῆς πανηγύρεως τῶν Με-
γάρων ὁ κ. Δεληγιάννης συνωμίλει ἑλληνιστὶ μετὰ ξένου μὴ
ἐννοοῦντος τὴν ἑλληνικὴν.
Ὁ στενογράφος μας ἐπιστέλλει τὸν ἐξῆς διάλογον :
— Καὶ ἤυρατε τὰς Ἀθήνας ὅπως τὰς ἐφαντάζεσθε ;
— Πῶς ;
— Ὁ κοινορτὸς ὀλίγον τὰς κάμνει νὰ μὴν τὰς εὐρίσκετε
ὅσον τὰς ἐφαντάζεσθε.
— Πῶς ;
— *Εἰς τὸν κοινορτὸν συντελεῖ πολὺ ἡ ἔλλειψις τοῦ*
ὕδατος. (Ἀνακάλυψις !)
— Πῶς ; ; ;

Τὰς ἡμέρας αὐτὰς διασκεδάζει τις πολὺ ἀκολουθῶν εἰς
τοὺς δρόμους χαχαλέους ἐξωμερίτας.
Εἷς ἐξ αὐτῶν συνοδευόμενος ἀπὸ τὸ ὠραῖόν του ἡμισυ
εἰθαύμαζε μίαν εἰκόνα παριστάνουσαν δύο κρατοῦντας εἰς
χεῖρας ποτήρια πλήρη οἴνου, ὧν ὁ εἷς διὰ τοῦ συνδυασμοῦ
τοῦ λιχανοῦ μὲ τὸν ἀντίχειρα ἐφανέρου τὴν εὐάρεστον τοῦ
ποτοῦ οὐσίαν.
— Τί κάνει, τὸν ἐρωτᾷ ἡ κυρία τοῦ ἐξωμερίτου, αὐτὸς
μὲ τὰ δάκτυλα ;
— Τοῦ προσφέρει, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος, ἕνα κόμπο κρασί.

Εἰς τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν ὁ μεταβάλλων ἐπτὰ ἐνδυ-
μασίας εἰς τὸ λεπτὸν Carl εἶναι δυσειδέστατος τὸ πρόσω-
πον, καὶ ὅταν μεταμφιέζεται εἰς Κυρίαν τοῦ συρμοῦ οἱ
ὀφθαλμοὶ κλείονται αὐτομάτως.
Εἰς μίαν τοιαύτην στιγμὴν πύχθη εἰς :
— Ἄν μπορούσε ν' ἀλλάξῃ καὶ μούτρα τόσῳ συχνά.
— Περὶ τῆς Διτῆ ἐν τῷ Ἄντρῳ τῶν Νυμφῶν μεταξὺ δύο :
— Εἶναι γυναῖκα τοῦ σκοινοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ.
— Σὲ *σκηρῆ* τὴν εἶδα, μὰ σὲ παλουκί

ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ
ΕΝ ΤΟΙΣ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΣΙ ΚΟΡΟΜΗΛΛ
ΟΙ
ΣΤΙΧΟΙ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΑΜΠΑ
ΑΝΤΙ ΕΝΟΣ ΦΡΑΓΚΟΥ.